

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **T. M.**, nar. X, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, bytem X, zast. Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem I. P. Pavlova 1785/3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, Nad štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2013 č.j. OAM-368/ZA-ZA08-P07-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Právní zástupkyni žalobce se přiznává odměna ve výši 8.228,-- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce sa podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

V žalobě především žalobce namítá, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v souladu s platnými právními předpisy a zejména nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu

věci podle § 3 správního řádu. Uvádí, že ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu popsal svůj strach z pronásledování v Nigérii, která není bezpečnou zemí původu. Z informací, které žalovaný ve svém rozhodnutí cituje, vyplývá, že Nigérie se potýká s násilnostmi, které si vyžádaly stovky životů. Není proto zřejmé, jak by se mohl žalobce do Nigérie vrátit a zařadit se tam do běžné společnosti bez toho, aniž by se obával perzekucí ze strany proislámské radikální skupiny, zvláště kdy je křesťanského náboženského vyznání. Nesouhlasí ani s názorem, že se může přemístit do jiné části země. Domnívá se, že splňuje podmínku odůvodňující strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Má za to, že žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu dle § 14, § 14a zákona o azylu a uvádí, že mu měl být udělen humanitární azyl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Poukázal na to, že současná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je druhá v pořadí. Poprvé žalobce požádal dne 9.2.2011 z důvodu, že po uzavření manželství s občankou ČR mu nebyl povolen přechodný pobyt na území ČR, jelikož jeho sňatek byl z hledán účelovým a žalobce neměl jinou možnost legalizace pobytu. Dále v žádosti uvedl, že měl problém se svým nevlastním bratrem, pro kterého pracoval jako bodyguard a nepohodl se s ním kvůli nevyplacené odměně za práci. V druhé žádosti, kterou podal dne 20.11.2003, jako důvod uvedl problém s nevlastním bratrem, který je představitelem lokální vlády a kvůli němu se obává problémů. Českou republiku považuje za svoji zemi, má české vízum a nemá možnost jít do nějaké jiné země. Žalovaný posoudil všechny důvody uváděné žalobcem a žádost vyhodnotil jako opakovanou, podanou účelově, a proto shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu. Poukazuje na to, že již v rámci správního řízení o předešlé žádosti o udělení mezinárodní ochrany objektivně posoudil veškeré obavy ohledně důvodů žalobce k odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit, přičemž svou argumentaci zároveň náležitě podložil veškerými dostupnými informacemi o situaci v zemi ať už co do obecné situace v oblasti lidských práv Nigérie, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal poprvé žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9.2.2011. Jako důvod uvedl, že po uzavření manželství s občankou ČR mu nebyl povolen přechodný pobyt na území ČR, a proto neměl jinou možnost legalizace pobytu. Jako další důvod uvedl problémy s nevlastním bratrem, pro kterého pracoval a nepohodl se s ním kvůli nevyplacené odměně za práci. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8.4.2013 žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb. o azylu neudělil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové, který dne 30.9.2013 žalobu zamítl. Rozsudek nabyt právní moci dne 18.10.2013. Druhou žádost podal žalobce dne 20.11.2013, jako důvod uvedl problém s nevlastním bratrem, který je představitelem lokální vlády a kvůli kterému se obává problémů. Žalovaný rozhodnutím č.j. OAM-368/ZA-ZA08-P07-2013 ze dne 17.12.2013 řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil z důvodu, že žádost je nepřípustná podle § 10a písm. e) zák. č. 325/1999 Sb. o azylu. V rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalovaný uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Nigérie opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu o legalizaci pobytu poté, co mu nebyl udělen pobyt na

základě evidentně účelově uzavřeného manželství s občankou ČR a obavy z údajných problémů s nevlastním bratrem. Žalovaný se také zabýval tím, zda žalobci nehrozí při návratu do země původu závažná újma. K tomuto posouzení si vyžádal informace o situaci v Nigérii. Po posouzení těchto informací dospěl k závěru, že přestože bezpečnostní situace v některých oblastech Nigérie je nadále složitá, zejména co do působení nejrůznějších nábožensky či ekonomicky motivovaných ozbrojených milicí a uskupení, tamní státní orgány se snaží proti těmto tvrdě zasahovat a výše popisované násilí se daří i nadále držet v mezích individuálních útoků a incidentů, které zasahují pouze část celého nigerijského státu. Dle názoru správního orgánu tak v Nigérii nedošlo k závažným změnám stran obecné bezpečnostní situace v zemi, které by si vyžadovaly opětovné posouzení žádosti žalobce ohledně možnosti jeho návratu do vlasti.

Podle § 10a písm. e) „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které by nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

Za nové skutečnosti nebo zjištění se podle tohoto ustanovení, které je důsledkem transpozice procedurální směrnice, nepovažují jakékoliv skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by přímo mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoliv smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Druhou podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují 2 základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní, jak již vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005 č.j. 4Azs 151/2005-86 „*zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí*“. Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

V daném případě lze přisvědčit žalovanému, že žalobce ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě totožné důvody jako v předchozí žádosti. Žalovaný při

svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci tak, jak mu ukládá § 3 správního řádu. V daném případě se také zabýval tím, zda žalobci nehrozí při návratu do země původu závažná újma. Za tímto účelem si vyžádal informace o zemi původu žalobce. Soud se ztotožňuje s názorem správního orgánu, že v Nigérii nedošlo k závažným změnám stran obecné bezpečnosti, které by vyžadovaly opětovné posouzení žádosti žalobce ohledně možnosti jeho návratu do vlasti.

S ohledem na uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Zdejší soud k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s.ř.s.); náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Náklady řízení spočívají v odměně za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení; doplnění žaloby) celkem v částce 6.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů a v náhradě hotových výdajů celkem v částce 600,-- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6.800,-- Kč. Ustanovený advokát předložil osvědčení o registraci jako plátce daně z přidané hodnoty, a proto zdejší soud přistoupil ke zvýšení o částku odpovídající této dani.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně